

Sygn. akt V CSK 695/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa D. P.

przeciwko Powiatowi L., Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki

Zdrowotnej - [...] Centrum Szpitalnemu w J. i Samodzielnemu Publicznemu

Zakładowi Opieki Zdrowotnej Gminy M. z siedzibą w M.

z udziałem interwenienta ubocznego P. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania  
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przysądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca odwołała się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wskazali na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz podnieśli, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym, skarżąca powinna wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przyczynę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z ich rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, a nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, wszystkie niepubl.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100.).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w wyżej wskazanym znaczeniu. Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepubl.). Skarżąca w dużej mierze buduje zarzuty kasacyjne na własnej wizji stanu faktycznego odbiegającej od wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Według art. 442<sup>1</sup> § 1 k.c., jak i obowiązującego do 10 sierpnia 2007 r. art. 442 k.c., dla uznania, że rozpoczął się bieg trzyletniego przedawnienia

konieczne jest, aby poszkodowany dowiedział się zarówno o szkodzie, jak i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Oba te elementy muszą być spełnione łącznie.

O tym, kiedy uprawniony dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia decydują nie jakiejkolwiek okoliczności, które potencjalnie pozwalały na uzyskanie wiedzy w zakresie tych dwóch faktów, lecz tylko takie fakty, które obiektywnie rozpatrywane winny uprawnionego wywołać świadomość występowania szkody i osoby zobowiązanej do jej naprawienia. W uzasadnieniu wyroku z dnia 21 października 2011 r., w sprawie o sygn. IV CSK 46/11 (LEX nr 1084557) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że: "o dowiedzeniu się o szkodzie" można mówić wtedy, gdy poszkodowany "zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody"; inaczej rzecz ujmując, gdy ma "świadomość doznanej szkody". Ustalenie wiedzy poszkodowanego o szkodzie jest równoznaczne z przypisaniem mu świadomości wystąpienia szkody, opartym na obiektywnie sprawdzalnych okolicznościach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2004 r., I CK 166/04, LEX nr 277853).

Artykuł 442 § 1 k.c. nie wiąże natomiast rozpoczęcia biegu przedawnienia z powzięciem przez poszkodowanego wiadomości o zakresie szkody, czy trwałości jej następstw, chyba że po jakimś czasie od powstania szkody i powzięcia wiadomości o osobie odpowiedzialnej za jej naprawienie skutek doznanego uprzednio uszkodzenia ciała u poszkodowanego ujawni się nowe, całkowicie odrębne schorzenie, którego wcześniej nie można było przewidzieć. Ustalenie wiedzy poszkodowanego o szkodzie stanowi przypisywanie mu – na podstawie okoliczności intersubiektywnie sprawdzalnych - świadomości wystąpienia szkody. Trafnie zatem na gruncie dokonanych ustaleń Sądy *meriti* przyjęły, że chwilą dowiedzenia się skarżącej o szkodzie była data przeprowadzenia zabiegu resekcji nosa dokonana w dniu 4 lipca 2003 r. zaś pozew wniesiony został w dniu 2 marca 2007 r. przeciwko PZOZ w L. zaś przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Szpitalowi [...] w J. w dniu 24 marca 2011 r.

Z kolei art. 5 k.c., zgodnie z jednolitym orzecznictwem Sądu Najwyższego, nie może stanowić samodzielnej podstawy powództwa.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

db